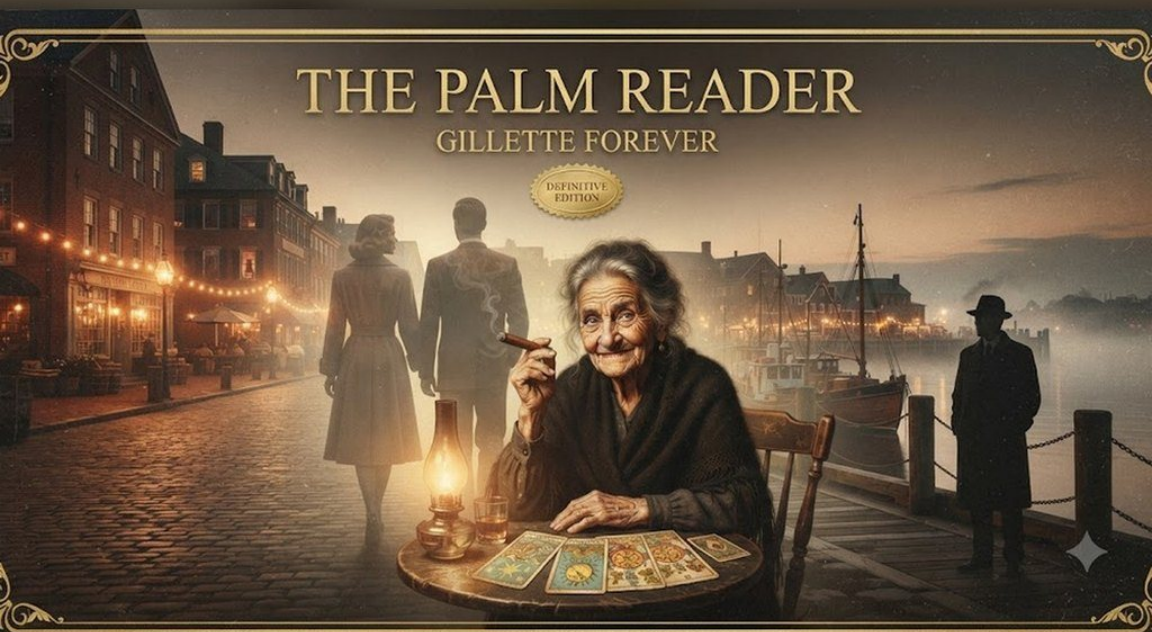

THE PALM READER

GILLETTE FOREVER

DEFINITIVE
EDITION

WALL STREET'İN EL FALCISI

GILLETTE FROM WALL STREET · 09

Çerçeve

Çocuklarım beni uzaktan izliyordu. Gülümsüyorlardı ama üçünden hiçbiri yaklaşmadı. Anneleriyle fısıldaşıyorlardı ve o fısıltıların içinde onu duyabiliyordum: Anne, bu babamız da kimin nesi böyle?

Biyolojik anlamda değil. Markanın yetenek, toplumun ise delilik dediği o çılgınlığı miras alıp almadıkları anlamında — çünkü hiçbir dosyaya konamıyordu.

Birkaç dostu görmek için New York'uma dönmüştüm. Aynı akşam Boston'a uçtuk, annemin evine.

Main Street'te her zamanki restoran bekliyordu: ıstakoz ve linguine. İki Sicilyalı kardeş, aksanları Palermo ile Massachusetts karışımı. Sanki *Bir Zamanlar Amerika*'daydık — yalnız bu kez film müziğini kendi esprilerimle ben yazıyordum.

İkisinden biri ertesi gün, öğleye doğru benimle buluşmak istedi. Ne istediğini anlamadım. Onu öğlen sularında iskelede buldum. Kolumu yakaladı: “Frega, senin BÜYÜYLE aran nasıl?”

“Duruma göre. Yayıncılıktakini açıklayabilirim. Satıştakini uydurabilirim. Gerisinden anlamam.”

“Yok, yok. Cadılardan, falcılardan bahsediyorum. İlk Hindistan'ın Hintlileri yaptı. Sonra Afrika'nın santeriaları. Hepsi kötülükle ayinlerle savaşıyor.”

Epey bilgiliydi. Ben aptalı oynadım. Üsteledi: “Seni bir arkadaşşıma götürmek istiyorum, kâğıtlarına baksın.”

“Noterin kâğıtlarını evde bıraktım. Pokeri de bıraktım.”

Kahkahayı bastı: “O kâğıtlar değil. Tarot.”

“Tarot bir Sicilya portakalı çeşidi değil mi?”

“Eşeklik etme, Frega. Her zamanki orospu çocuğusun. Yürü.”

Yürüyerek yirmi dakika, dört blok. Vardık.

Doksan iki yaşında Portekizli bir kadın, purosunu yanıyordu.

“Kahretsin, geldin demek. Epeydir seni bekliyordum. Juliana ile Hintli arkadaşşı dün sabah buradaydı. Öfkeden deliye dönmüşler. O lanet gillettenarrative.com ile kopardığın kıyametin içinde kalmışlar. Satın alınamazsın. Satılamazsın. Harcanamazsın.”

Deli gibi gülüyordum. Rüya gibiydi. Arkadaşımı beni çimdikledi: “Burası Hollywood değil. Burası Main Street.”

Fala başladı. Bacak bacak üstüne atmamamı söyledi. Ciddi olmamı. Bir noktada bir ses geldi — bir ruh, öbür taraftan bir yankı:

“Frega, Gillette Sagası’nın 15. cildinde yazdıkların doğru mu?”

Kahkahayı bastım. El falcısı, cesareti kırılmış: “Burada büyü gerekmiyor. Tarot gerekmiyor. Yalnızca dualar gerekiyor.”

Hoş geldin.

Ferdinando